

JAHODA SÁNDOR

Taposómalom

teremtőnek képzelem magam
ha írásra görnyedek

de már sokkal kisebb vagyok
mikor felállok

emlékek roppannak alattam

mintha egy zacskó csipszen taposnék
vagy az élet mellkasán

rohadt nagy a csend

Marcangoló

végül mindig kilábalok
az örömből

tíz köröm emléke

mire kikaparom a homályból
jövőmet

emberek járnak a várost

mintha futószalagról
szökkentek volna le
vagy egy
Bosch-vászonról

ha kinyitom a szemem

szétmarcangolt fűzfakosárnak
érezem magam
vagy bezúzott csúszdának

és hirtelen elsápadok

mintha meszet öntöttek volna
egy gyermek-arcra

Szétesett a tél

szétesett a tél
akár egy ócska takaró

fecske-szárnyak
szabdalják
a felhőket

tavasza van
tavasz van

nejlon-zacskókat
virágzanak a fák

és gép-madarak
énekelnek az égen

tavasz van

nézem
a szilánkosra tört
jövőt

cserepein megcsillan
a tekintetem

és semmit se látok
a ragyogástól

Őszülés

hideg felkiáltójelek
a tagjaimban
már lázasabb
sietséggel
vakargatom
a bőrömet
az ősz
berendezkedett
a nyár
hűlt helyén
züllenek a parkok
a fák
sztriptíz táncosnők
egy intés
és vetkőznek
elfordítom a fejem
ez egy
szabad ország